

Arrest

nr. 140 918 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 december 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 september 2014 verklaarde de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 01.06.2010 in België asiel aan. Deze asiel procedure werd op 13.02.2012 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 07.03.2012 en aan betrokkene betekend op 12.03.2012, en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 1 jaar en 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat hij een relatie heeft met mevrouw (ov: [...]), dewelke over een legaal verblijf beschikt, en dat zij samen twee kinderen hebben, nl. [M.H.J.], geboren op [...] en [M.E.E.], geboren op [...], die eveneens legaal in België verblijven. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie, hij de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Voor wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verderop dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)"

Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner en kinderen onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie af te wachten. Het feit dat zijn partner en kinderen een wettig verblijf hebben in België verhindert hen niet om betrokkene te vergezellen aangezien dit wettig verblijf geenszins impliceert dat zij niet naar het buitenland zouden mogen reizen.

Wat betreft het feit dat zijn kinderen in België geboren zijn; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tót verblijf in te dienen.

Verder verwijst betrokkene ook naar een uitspraak van het EHRM in de zaak Berrehab. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Wat betreft de verwijzing naar het Verdrag van de Rechten van het Kind dient er het volgende opgemerkt te worden; aangezien betrokkene niet op afdoende wijze aantoont dat het voor de kinderen onmogelijk is om betrokkene te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie af te wachten, kan er geen schending van art 7, art 9 en art 10 vastgesteld worden zodat dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien stelt de Raad van State in zijn arrest

van 28.06.2001, nr. 97.206: "Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd."

De overige aangehaalde elementen (betrokkene spreekt goed Frans en een woordje Nederlands, is werkwilleg, heeft een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd en legt een attest van inburgering voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, m: 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1 In een enig middel werpt verzoeker op, "schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM".

Verzoeker betoogt als volgt:

"DVZ oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis VW van verzoeker onontvankelijk is. Verzoeker is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

Eerste onderdeel.

Verzoeker wenst te verwijzen naar vier (ver)gelijk(bar)e dossiers:

1. MV heeft een zoontje, C, ° 9 augustus 2006 te Antwerpen. Het kind werd erkend door R, in het bezit van een identiteitskaart voor Vreemdeling. De relatie tussen verzoeker en R is nu beëindigd. Verzoeker zorgt nu alleen voor haar zoontje C. - OV 5864623

2. LT W is op 20 februari 2010 gehuwd met AB, van Ethiopische nationaliteit, RR 80.04.06-398-63 en in het bezit is van een verblijfskaart B geldig tot 15 sept. 2013. Verzoeker woont samen met zijn echtgenote. Verzoeker is tevens vader van hun gemeenschappelijk kind, N, ° 26 april 2010. - OV 6181759

3. EK is zwanger bij het opstarten van de procedure en tijdens de procedure bevalt ze van een kind met wettig verblijf. De vader is in het bezit van een IK voor vreemdeling. -OV 6215250.

4. VE heeft uit zijn relatie met SV, ° Luanda op 23 januari 1984 van Nederlandse nationaliteit een dochtertje, C, ° Rotterdam op 27 mei 2007. Bijgevolg is VE vader van een Nederlands kindje dat regelmatig in ons land verblijft. VE heeft een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd. OV 6264514.

In al deze opgesomde casussen wordt artikel 8 EVRM aangehaald als buitengewone omstandigheid en als grond van de zaak en in al deze gevallen wordt er verblijf toegekend aan de aanvragers die ouder zijn van een kind met wettig verblijf.

In onderhavig geval worden de buitengewone omstandigheden niet aanvaard alhoewel zij gelijk zijn aan de dossiers hierboven vernoemd.

Wanneer de DVZ in een dossier gunstig beslist dan schrijft ze de gemeente aan om de aanvrager uit te nodigen voor afgifte van de verblijfstitel. Er wordt dan geen beslissing betekend aan de aanvrager. Enkel in gevallen waarbij de beslissing een weigering van verblijf betreft wordt een beslissing betekend. Verzoeker merkt op dat de beslissingen in de 4 dossiers zich beperken tot het overmaken van instructies aan de gemeente om de verblijfskaart uit te reiken, zonder enige motivering. Verzoeker heeft daarom de OV nummers van de vier dossiers meegedeeld.

Al de nodige informatie om de schending van het gelijkheidsbeginsel vast te stellen wordt door verzoeker overgemaakt.

Dit betekent dat gelijke dossiers niet gelijk behandeld worden. De bestreden beslissing schendt bijgevolg het gelijkheidsbeginsel. Het gelijkheidsbeginsel is een algemeen principe dat iedere burger gelijke rechten en een gelijke behandeling in gelijke gevallen toekent.

In onderhavig geval is er duidelijk sprake van een schending van dit principe.

Tweede onderdeel.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker artikel 8 EVRM niet kan inroepen als buitengewone omstandigheid omdat een tijdelijke verwijdering niet in disproportionaliteit staat tav het recht op gezinsleven. Overeenkomstig artikel 8 lid 2 EVRM dient er omstandig gemotiveerd te worden

en dient er geoordeeld te worden op een wijze die redelijkerwijze evenredig is met het nagestreefde doel.

In casu zou er wel degelijk sprake zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt beweerd:

Verzoeker en zijn partner hebben twee heel jonge kinderen. De partner was juist bevallen bij de aanvraag van de regularisatieprocedure. Een verre reis maken met een heel jong kind is een risico. Bovendien was de partner van verzoekster ook nog eens zwanger tijdens de procedure waardoor een reis naar het thuisland van verzoeker niet zonder risico was.

De partner en hun kinderen zouden zich dan tijdelijk moeten vestigen in een land waar ze geen banden meer met hebben. Verder is de partner werkloos en wil zij zo snel mogelijk aan de slag en kan zij enkel maar werk zoeken in België, waar haar kinderen verblijven.

Al deze nadelen zijn moeilijk te herstellen zelfs bij een tijdelijke afwezigheid uit België. De afweging werd niet voldoende gemotiveerd. Er werd niet ingegaan op de specifieke situatie van dit gezin. De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld

2.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de minister naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

2.5. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat in een aantal andere dossiers waarin artikel 8 van het EVRM wel in aanmerking werd genomen als buitengewone omstandigheid in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoeker een schending van het gelijkheidsbeginsel niet in concreto aantoont door te verwijzen naar vier dossiers van vreemdelingen die geregulariseerd werden. Verzoeker geeft immers zelf toe dat in de door hem aangehaalde gevallen instructies werden uitgereikt tot afgifte van een verblijfskaart, zonder enige verder motivering aangaande de gegrondheid van de aanvraag, laat staan de ontvankelijkheid ervan. Alleszins, elke aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wordt, na een onderzoek van de individuele omstandigheden, beoordeeld op zijn eigen merites. Het enkele feit dat in andere zaken mogelijk werd geoordeeld dat de familiale omstandigheden zodanig waren dat deze als buitengewone omstandigheid in aanmerking werden genomen, brengt niet met zich mee dat wanneer artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd, dit steeds moet worden aangenomen als buitengewone omstandigheid.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.6. Voor zover kan worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner en hun kinderen een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bestreden beslissing dan ook niet gemotiveerd te worden in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.7. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduwd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.8. Verzoeker toont met de herhaling van elementen die zijn zaak kenmerken en de overtuiging dat er wel degelijk sprake is van een moeilijk te herstellen nadeel indien het gehele gezin hem naar het buitenland moet vergezellen, niet in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem op dit ogenblik verhinderen zijn gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE, en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Hij toont met zijn betoog evenmin aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of strijdig is met artikel 8 EVRM, wanneer ze stelt, *“De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.”* Verzoeker toont voorts niet aan dat er

sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn Belgische partner en hun kinderen te blijven, hoewel hij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en hij slechts in België blijkt te vertoeven sedert 2010 in het kader van een precaire asielpcedure en een eerdere aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoeker voorgoed wordt gescheiden van zijn partner en hun kinderen. De verplichting voor verzoeker om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst betekent geen definitieve breuk van het gezinsleven maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied in afwachting van de uitkomst van de opgestarte verblijfsprocedure vanuit het buitenland. Het komt de Raad ten slotte voor dat verzoeker zelf eerst alhier de nodige stappen kan zetten ter vrijwaring van zijn gezinsleven met zijn partner, zoals voorzien in artikel 10, §1, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing reeds wijst.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.9. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister in het kader van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet beschikt

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA